

[Guldberg.]

noget ansvar. Det er uheldigt, og det er det, der ligger bag ved min kritik af den nuværende ordning.

Når jeg siger, at der er andre ting i det, så er det, fordi jeg føler mig ganske overbevist om, at vi kommer ikke ud af disse problemer, uden at vi går væk fra at støtte byggeriet som sådant, men koncentrerer vor støtte om de mennesker, der skal bo i lejlighederne. På dette punkt synes jeg altså ikke den svenske ordning, så godt jeg nu kender den, er helt ren, men jeg vil sådan set takke for spørgsmålet og lejligheden til at svare på det. Det har også været mit indtryk af forhandlingerne i boligudvalget, at der i virkeligheden går mange flere linjer mellem partierne end dem, der kommer til udtryk, når vi kommer herved i salen.

Dernæst vil jeg gerne vende mig til boligministeren, som spurgte, hvorfor jeg pålagde ham et særligt ansvar f. eks. også for hr. Halvorsens bemærkninger. Hertil vil jeg sige, at jeg kan ikke få andet ud af det, der er foregået her, end at boligministeren i forvejen har bundet sig uden for denne sal, til kredse uden for denne sal, og har været bundet på hænder og fødder. Også når han skulle lave ændringsforslag eller rykke lidt, har han været bundet på hænder og fødder uden for denne sal, således at han i virkeligheden er nødt i denne sal og i dette hus i øvrigt i forhandlingerne uden at være i stand til at forhandle. Jeg undrer mig over, at SF i så høj grad tilsyneladende har accepteret dette, men det har man måske været nødt til, det ved jeg ikke. Det er det, der er realiteten, og det er jo også det, der har ført frem til den situation, vi har i dag. Vi har nok drøftet meget, vi har også haft et stort arbejde, og jeg er da enig i, at vi har også fået udmærket hjælp fra boligministeriet, som har måttet påtage sig meget arbejde for os, men til syvende og sidst, når vi kom til vejs ende, måtte vi konstatere, at boligministeren er blevet stående, fordi han på forhånd har underkastet sig en binding. Det er det, som har fremkaldt mine bemærkninger om vore betænkeligheder ved den nuværende ordning og ved forholdet til Fællesorganisationen af almennyttige Boligselskaber. Jeg kan stadig ikke rigtig forstå, at det skulle være hensigtsmæssigt. De sociale boligselskaber, der administrerer deres boliger

ude omkring i lejernes interesse, har brug for, det kan jeg forstå, en fællesorganisation, de har brug for at få hjælp og vejledning ved administrationen, og de har brug for at have fælles indkøb med henblik på at spare penge for lejerne og en række af den slags ting, det kan jeg godt forstå, men jeg kan ikke forstå, at en sådan fællesorganisation skal etableres som et forsvar for en byggeaktivitet, som er en forretningsmæssig virksomhed, og jeg kan ikke forstå, at man kan opretholde i det lange løb, at dette skulle være en objektiv og upolitisk organisation, når den optræder, som den gør, også ved den bladvirksomhed og den agitation, den udøver, klart politisk og for ét parti, og så sender en boligminister ind i folketinget med bundne hænder, hvorefter det skal koste det, det nu koster. Det er dette sammen spil, jeg synes er uholdbart, og jeg vil bestemt foretrække, at det var forholdene i den sociale boligsektor, der blev ændret, så de blev holdbare, fremfor at man går den vej, som hr. Halvorsen peger på. Jeg tror ikke, det vil være til gavn for nogen. Det er det, der er grunden til, at jeg mener, at ministeren, også ved den måde, han har behandlet disse sager på, i høj grad har et ansvar.

Ministeren spurgte mere generelt om, hvad man mente med, at fejltagelser i det sociale byggeri ved de gældende ordninger, rentesikringsordninger og tilskudsordninger, kunne skjules i tilskudsordninger, og så gik ministeren ind på de generelle spørgsmål. Jeg vil overhovedet ikke bebrejde ministeren nogen som helst dispositioner, der er foretaget af andre, det være sig af forgængere eller af boligselskaber, hvis bestyrelse han ikke selv har siddet i, eller hvem det nu måtte være. Men lad mig give et ganske konkret eksempel, nemlig Brøndby Strand, som vi taler meget om. Der er afsluttet en kontrakt i sin tid mellem boligselskabet og de entreprenører, der skulle bygge det, en kontrakt, som ikke anvender fast pris og fast tid, en kontrakt, som indeholder en reguleringsbestemmelse under hensyn til stigende priser og stigning i arbejds løn og for materialer, og som fastlægger reguleringen i forhold til omkostningerne ved muret byggeri, til trods for at der er tale om montagebyggeri. Når denne kontrakt kan gøres op, og det kan den nu for de